

Montse Grases: l'alegria de l'entrega

El 26 de març es celebra un altre aniversari de la mort de la Montse Grases, una noia de disset anys que havia demanat l'admissió a l'Opus Dei pocs mesos abans de morir a causa d'un sarcoma. L'any 1962 es va obrir el seu procés de canonització.

23/03/2006

Les seves despulles reposen a la cripta de l'Oratori de Santa Maria de Bonaigua, a Barcelona, on hi van a

reser sobretot gent jove, per a qui la Montse és un model de donació generosa a Déu tant en les situacions ordinàries (la família, l'estudi, els amics, les aficions) com en les extraordinàries (el càncer).

Publiquem unes declaracions de Rosa Maria Pantaleoni, farmacèutica, amiga seva.

Vaig conèixer la Montse Grases al club Llar de Barcelona, al carrer Muntaner. Venia a classes de música. Era una noia normal, molt inquieta, esportista, amb una sòlida formació cristiana.

L'any 1952 els seus pares havien conegut l'Opus Dei. Això influiria en les seves vides i les dels seus fills, als quals van educar en el valor del treball i l'estudi com a mitjans de santificació, l'ús responsable de la llibertat, el diàleg amable... Els pares de la Montse li van facilitar també que freqüentés Llar, un centre de

l'Obra on podia estudiar, participar d'activitats per a gent jove i rebre formació cristiana.

Era molt normal, molt natural, no feia coses estranyes. Tenia un geni viu, una personalitat forta. Era molt alegre. Li agradava l'esport (el bàsquet, la muntanya), fer teatre, cantar, vestir a la moda... Tenia molta il·lusió per tot. A casa, es barallava amb els seus germans; a vegades, tancava la porta amb un cop quan s'enfadava, però demanava perdó de seguida. I a mesura que creixia el seu tracte amb Déu, cada vegada s'enfadava amb menys freqüència... i amb menys cops de porta.

Va demanar l'admissió a l'Opus Dei com a numerària el desembre de 1957.

La Montse tenia una gran personalitat; no es deixava influir. Però quan es va adonar del que Déu li

demanava, va dir que sí, amb un sí incondicional. Va saber que seria feliç donant al Senyor el que Ell volgués. Era una persona generosa, disposada a tot. Es va oblidar d'ella per donar-se als demés.

La Montse havia cursat el batxillerat a les Dames Negres i en aquells moments continuava els seus estudis a l'Escola Professional per a la Dona de la Diputació de Barcelona. Ara havia descobert que Déu la cridava a santificar-se en la seva vida ordinària; s'esforçava en ser fidel i mostrava una alegria especial.

I de sobte, va emmalaltir. Li feia mal la cama i ningú sabia per què, fins que es va saber que era càncer.

Als seus disset anys va fer front a la malaltia de manera heroica, recolzant-se molt en Déu i deixant-se ajudar.

Quan els seus pares li van dir, i va saber que no hi havia cap esperança de curació, no va dir res. Quan es va quedar sola, va agenollar-se davant de la imatge de la Mare de Déu de Montserrat que tenia a la seva habitació. Allí va lliurar-li les seves il·lusions, els seus plans per a un futur que no arribaria, i la seva inquietud per allò que l'esperava en aquesta malaltia... ho va donar tot. Però em va explicar que també li havia dit a Déu: "El que Tu vulguis..., quan Tu vulguis i com Tu vulguis".

La Montse mantenia les seves il·lusions en les noves circumstàncies; tenia clar que volia ser santa i fer molt apostolat, encara que li constés.

Mentre va poder, va continuar assistint a Llar i a les seves classes. Mai oblidaré el seu somriure, el seu bon humor, el seu delit perquè les seves amigues estimessin cada vegada

més a Déu. Parlava amb les seves companyes i les animava que assistissin a les classes de formació cristiana, tertúlies, xerrades, cursos de recés... La seva alegria se'ns encomanava a totes i a vegades fins i tot t'oblidaves del que patia. Quan va morir, el Dijous Sant de 1959, seguia somrient.

Actualment, la Rosa continua col·laborant amb el club Llar, el primer d'aquest estil que hi va haver a Barcelona. Moltes de les adolescents que, dècades després, coneixen la Montse i la seva vida li tenen devoció; s'hi senten identificades, els impressiona el seu testimoni, i sovint es plantegen una vida de relació més intensa amb Déu. Llegeixen la seva biografia i li demanen favors, amb la confiança que és una noia com elles.

Oratori de Santa Maria de Bonaigua

Jiménez i Iglesias, 1

Barcelona

Telèfon: **93 204 95 51**

Horari feiners: **10:15 a 14:00 17:30 a 21:00**

Horari festius:

10:30

a

14:00 18:30

a

21:00

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/montse-
grases-lalegria-de-lentrega/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/montse-grases-lalegria-de-lentrega/) (10/08/2025)